

ни то ще прибѣгне до въоръжено усмирение. Тя ще падне на спогодба съ насъ... Друго спасение нѣма за нея...

Каблешковъ говореше съ въодушевление. Като развитъ човѣкъ, той навѣрно виждаше ясно положението, което прѣдставяше въ лъжливъ видъ. Но той бѣше увлѣченъ отъ силата на идеята си и всичкитѣ срѣдства му се виждахъ възможни за увѣчаванieto ѝ. Само тая възвишена вѣра въ светостъта на дѣлото, на което служеше, обяснява умишленитѣ или искрени увѣрения на тая честна душа. А тѣ бѣхъ, дѣйствително, така убѣдително-краснорѣчиви, щото не извикахъ никакво възражение. Всички бѣхъ убѣдени вече въ това, въ което Каблешковъ ги убѣждаваше. Очевидно бѣ, че всичко тѣй ще да стане.

— Какви условия ще можемъ да прѣдставимъ на Портата, ако влѣзе въ споразумение? попита Поповъ.

— Какви трици ще яде да не влѣзе? забѣлѣжи попъ Димчо.

— Яйце ще ѝ се пече на дирника, каза Безпортевъ.

— То е послѣденъ въпросъ, отговори Каблешковъ, — но за сега се мисли ето какво: България отъ Дунава до Арда, и отъ Черно-Море до Бѣло — княжество, зависимо отъ султана, съ вжтрѣшно самоуправление. Екзархия небутижта; данѣкъ опрѣдѣленъ на Турция; войска българска, половината офицери — турци, изъ най-напрѣдъ...

— А князь? попита Христо Враговъ.

— Да, князь? прибави Безпортевъ.

— Единъ европейски принцъ!

— Бре!

— Но ти не каза нищо за Русия, ще ли тя да ни помогне, споредъ бай Минчовитѣ думи? обърнѣ се попътъ.

— Попе, не ставай дѣте бѣ, изгълча го Мичо начумерено, — може ли инакъ?... Руски генерали още отъ сега чакать въ Букурещъ! и той погледнѣ въпросително Каблешкова. Погледнахъ и всички къмъ Каблешкова, за